

ἄς γίνουμε χαρτί γαλιλαίου,
νὰ γράψωμεν μὲ πρῶτην ευαγγελίαν
τὴν μέλλουσαν τοῦ γίνουσι ἱστορίαν.

Φανοὺ καὶ σοβαροῦ καὶ καθήνης
εἰς τὸν μέγαν δρόμον τοῦ Σταδίου,
καὶ τώρα ποῦ θὰ πάθῃ καὶ ἡ σταρὶς
πολλὰς μεταμορφώσεις: Ὀδιδίου
καὶ θὰ γενῆ σερμπίτι καὶ κομπούστα,
τὴν ἀπαρτίαν σκέπαι καὶ καρδωμῶνι,
καὶ τὸ γερὸ γλωσσίδι, τριλλο-Κώστα,
τῆς πρώτης Ψυροκάστενας δυνάμειν.

(Ἔβλεπεν αὐτὰ μὲ ποταμοῦ παρλάζοντος ὁρμὴν
κι' ἀρεσκίην καὶ θηλυκοὶ ἱστρίγγλιαν ἀμύνην,
ὅταν εἰς τὴν ἐξώθυρον προδρὸν ἀκούσων κτύπον
κι' ὁ Περικλῆς τὴν ἀρετὴν ἀγγίλλει τῶν Πριγκήπων).

Ὁ Φ. — Ὡ! κὴλ ὄνερ! ὦ! κὴλ μονέρι... σκυφτὸς γονυπετὸς
κι' ἂν δὲν σὰς ἐπροσκάλεσα συγγνώμην σὰς ζητῶ,
ἀλλ' ὅμως ἀφοῦ πῆγατε καὶ στὸν χορὸ τοῦ Ψύχα
ἀμφοβολίαν, Πριγκήπεις, παντάπασιν δὲν εἶχα
πὺς κι' εἰς ἐμὴν θῆλῃτε χωρὶς νὰ σὰς καλέσω
κι' εἴμ' ἑτοιμὸς πρὸς χάριν σας νὰ θύσω μὴ ἀπολίσω.
Ὡ! κὴλ ὄνερ κι' ἄλλερ μπαλέρι... οἱ Πριγκήπεις μας ζήτω
καὶ μὰρς ἔμπρός... τὴν ἐναρτίον τοῦ πὰ νεὲ κἀτερ κηρῶτω.

(Ἦδον ἔφατο κι' ὁ ταμπουρᾶς ἀρχίζει νὰ κτυπῆ.
γλαρόνουν μάτια κυριῶν κι' ἀστράφτουν χαρῶπὰ.
τὰ ζεγγὴ δὲ τὸν χορευτῶν παρὰφορ' ἀγκαλιάζονται
καὶ τὰ κουρλιζα πρὸ πολλοῦ ἀκόμω κουρλιζόνται,
κι' ὁ κύριος Καλογερῆς, ὁ Κεντρικὸς Ταξιάρχης,
στὸν σάλον τῆς χορευτικῆς ἐκείνης τρικομίας
ἀνοίγει δευτέρη φορὰ τὸ καφὸ - Κεντρικὸς
καὶ ξαναβγαίνει συνταγμα βαρδῶσαν ποτικόνδι,
καὶ μπλίκει ἄτῶν χορευτῶν καὶ χορευτῶν τὰ σκέλη
κι' οἱ Πριγκήπεις οἱ σοβαροὶ λιγώθηκα στὰ γέλωα,
ὁ δὲ Τρικομπῆς σὲ σκαμνί περιφρονεῖ ἀνέθῃ
καὶ στὴν Ἀντιπολίτευσιν τοιαῦτα ρητορεύει).

Τρ. — Ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ, καὶ μὴν πολυκρυγίτε,
μὴ τὸν κρυφτὸ μού παίζετε καὶ κωλυσεργίετε.
Ἦ θῆσις ὅπως βλέπετε τοῦ κράτους ἰδιοειθῶθ
καὶ στὸ Στατεδοσιγίδιον ἐκείνο ἐκνωθῶθ
τῆς ὑψηλῆς σοφίας μου ὁ τρυπημένος πῆθος,
κι' ὅλων γιν' αὐτὸ κοκκίνισαν τὰ μούτρα σὰν κάροτα,
μὰ πρὸς τὸ πρῶτον ἄβρον του ἐφίρθῃ κακότηως
κι' ἡ δοξασιμένη στρουγγα μου, ποῦ ἔχχασε τὰ πρῶτα.

Ἐὰν ἡ παρχακρῆσις ρητὸς ἀπαχορευεταί
λοπίων ἡ παρχακρῆσις ἄς πᾶν νὰ κωρυεταί,
κι' ἂν Τράπέζα δὲν θέλιτε Σταρεδικὴ νὰ γίνῃ
κι' ἐγὼ δὲν παρασιγγίγομαι τοιαύτην νὰ συστήσω
καὶ μὲ τὴν παρχακρῆσις ἄς κωρυεθῇ κι' ἐκείνη...
ὅλα τὰ παραβόγομαι κι' ὅλα τὰ πέραν πίσω.
Θέλιτε νομοσιγίαις κινεονίριο νὰ σὰς βγάλω;
ἔριετε... δὲν τὸ θέλιτε; ... σὰς καταστρόνω κι' ἄλλο.

Μ' ὅσα μαρτύρια τραβῶ ὑπὲρ τῆς ἀπαρτίας μου
νομίζω πὺς ἐξώφλησα τὰς τῶσας ἀμαρτίας μου,
καὶ τοῦτο τὸ μαρτύριον καὶ τοῦτο τὸ ζήτημα,
ποῦ τὴν σερῆν μου κεραλὴν ἀδειάζει καὶ γινόνει,

νομίζω πὺς ἀπόλυτον μού δίδει τὸ δικαίωμα
νὰ σκάσω πρὸς τοὺς δαιμονιάς καὶ δεύτερο κανόνι,
κι' ἄς ὄψεθε ριψάσπιεις κι' ἀσύστολοι προδῶται,
ποῦ τὸν πολυτίμων κειρὸν μὲ τοὺς κρυφτοὺς μού τρῶτε,
καὶ τρώγεσθε νὰ γίνετε καὶ σῆς Προθυπουργοὶ
καὶ λέγετε χωρὶς αἰδῶ πὺς ἔχετε καθήκον
ἱμῶνι νὰ φανίεσθε καὶ κωλυσεργίαι
καὶ μ' ἔλαρρὰν συνειδήτην πορευίεθε κατ' οἶκον.

(Ἔβλεπεν κι' ἀπὸ τῆς τοίπισπος τοῦ μὲ τὸνα κι' ἄλλο χεῖρ
σταρεδονομοσιγίαις σκορπίζει μίς 'στ' ἀσκήρι,
καὶ καθέται σὲ μὲ γωνιά μὲ νίση μαύρης λύπης
χωρὶς νὰ ρίγῃ μὲ κατὰ 'στου ἀπάλου τὰ καρῆ,
τῆς δὲ Ρεβῶ Ντεπλομασιῆς ὁ Παξιῶνς ὁ Πίπης
μὲ τὸ βρολι τοῦ τοῦ βραεὶ περιπαθῆ γιερῆ,
σιμῶνι δὲ κι' ὁ Κανταρτζῆς μὲ κάτασπρο σκαρπίνι
νὰ πῆ καμμάρι παρηγοριᾶ 'στὸ σοβαρὸ πιπίνι.

(Τὸ ἐκκερμῆς τοῦ Φασουλῆ σημαίνει ὄρας ἔξη
κι' ὁ Περικλῆς τραγουδοῦ ἀμύνην, Χριστὶ, κι' ἄς ρίξῃ,
κι' οἱ Πριγκήπεις ἀναγορῶσιν μετὰ χαρᾶς αἰμῆτρον
κι' ὑπόσχονται 'στὸν Φασουλῆν διὰ τοῦ Χατζηπέτρον
ἀπὸ κανένας τοῦ χορὸ κι' ἐπίτος νὰ μὴ λείψουν
καὶ τὸν μέγαν ζῆλον τοῦ γενναίως ν' ἀνταμειψοῦν,
καὶ τὸ φανῆρι τοὺς βασιτῆς ὡς ἔξ' ὁ Φασουλῆς
καὶ σκύβει καθὲ κουρλιῶ καὶ καθὲ κουρλιῆς.

(Ἦδον κροκόπεπλος αὐτῆ παντοῦ γλυκοχαρῆζει,
ἀλλ' ἡ ὁρσὶα ἡ πρῶτὴν τοὺς χορευτὰς περᾶζει
καὶ πᾶσαν ζένην κι' Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν Πρεσεβίαν
καὶ βλαίεσις κἀλλη κυριῶν ὄλιγον ξεβαμμένα,
τὸν δὲ δεσπότην Φασουλῆν καθῶς καὶ τὴν σμυβίαν
ἐνθ' χορευτῶν πὰ νεὲ κἀτερ τοῦ πᾶσι τρία κι' ἕνα,
μὰ κι' ὅλοι νοιώθουν παραχθῆ ὀνειροῦ κωλυσιπῶσιν
καὶ τρέχοντες ἰδῶ κι' ἐκεί φωνάζουν σκαὶ τοῦ χρόνους.

(Τότε δὴ τότε ἔπρὸβαλε μελαγχρινὴ καὶ σκυρῶ
τοῦ Τριλλο-Κώστα ἡ σκιά μὲ τὴν γιωτὴ μαγκούρα,
καὶ σπεύδει πρὸς τὸν Φασουλῆν, τὸν πρῶτον Δυλοκόλακα,
κι' ὅλοι καθῶς ἀντίκρυσαν ἐκείνον τὸν βροκόλακα,
πὺς ἀνιστῆθῃ κι' ἔργεται νὰ τοὺς ζυλοροφῶσῃ
εὐθὺς γκρυμοστακίζονται ποδὸς πρῶτως νὰ γλυτώσῃ.
ἡ δὲ σκιά περὶ χοροῦ καὶ πεινας ρητορεύει
κι' ὁ σκαλετὸς τῆς μοναχῆς τὸ πὰ νεὲ κἀτερ χορευεῖ.

Τὸ φύλλο μας 'στὴν Πόλι καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα
πρὸς ὄλους γιὰ παραδῆς θὰ δίδεται τριάντα.

**Καὶ ὄλιγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας**

'Στὴν ἐδὸν τῶν Πατρίων, 'στῆς Λιζιῆ τὰ κάτω τώρα
ἔνοιε Ζυθοπωλιῶν, ὅπου λίγαται Πανδώρα.
Τοῦ Μπαχάουερ ἡ μπύρα περνῶν ἡ θισεσιῶν,
ὅπου μέσα 'στους ἀφροῦς τῆς καθὲ πόνος ξεψυχῆ,
σκυῆ πλούσια καὶ τᾶξις κι' ἐντελὴς ὑπηρεσία
κι' εἰκοσι λεπτὰ καὶ πέντε τὸ ποτῆρι μοναχῆ.